

delse af, hvorfor man skulde beskatte den Slags Ting. Man gjorde det, fordi Statsmagten var stærkere end Individerne, og fordi de Dokumenter, der her er Tale om, ikke altid kunne blive liggende i Skuffen, men af og til maatte frem for Statsmagtens Øjne. Den kolde Haand bliver da lagt paa dem, og Skatten bliver tagen. Det er den stærkeres Ret, men at det skulde være nogen Beskatning af Erhvervsevnen eller af Evne i det hele eller af Kapital eller Indtægt, har jeg aldrig hørt Tale om. Det Ord, jeg i Dag hørte, skulde være Forklaringen, var det, det ærede Medlem brugte, da han kaldte denne Lov en Indtægtslov. Jeg hørte ikke andet, andet blev der ikke sagt som mildnende for den, og andet kan der heller ikke siges. Ordet „Indtægtslov“ skal mildne det. Kald den blot for en Indtægtslov i Stedet for en Skattelov, og sig Indtægt, hvor man mener Udgift, hvor man mener Byrde, Hemsko paa hele det borgerlige Erhverv, for min Skyld ingen Alarm, Skatten bliver den samme.

En Stempelskat er et Tag i Erhvervslivet, som kun kan virke hemmende. Saadan have vi ogsaa altid tidligere betragtet den. Vi gamle Venstremænd have talt om disse Stempelskatter ogsaa i gamle Dage, da vi ikke vare saadan splittede, at vi skulde have Anførselstegn om Ordet Venstre, men gik i Parti sammen og arbejdede sammen for demokratiske Reforme. Da vare vi ikke store Beundrere af Stempelskatten, og naar vi beholdt den efter at have faaet noget mere Magt i Statsstyrelsen, var det egentlig kun for at vente, til der kom en god Lejlighed til at faa den afløst. Særlig var det til Tider et Feltraab omkring i Landet: Halvprocentens Afskaffelse! Det var noget, de ærede Grundejere Landet over kunde forstaa. Det var en Skat, der hvilede paa den frie Omsætning af faste Ejendomme og Jordejendomme i Danmark. Den var ganske urimelig og hensynsløs og ligefrem en Fratagen fra Statsmagts Side af noget, der lovlig tilkom Grundejerne. Det gav sig ogsaa Udtryk i, at man mente endnu i Februar 1909 paa samme Maade, som vi have ment før, at vi vel ikke havde Raad til at afskaffe Stempelskatten, men at der ingen Grund var til at forhøje den, for en Uretfærdighed maa man se at lempe efter Tidens Tarv, men man skal ikke gøre den mere byrdefuld, end den har været, og anderledes at bære, end saaledes som Sønner have lært det fra Fædrenes Tid.

Den ærede Finansminister har selv udviklet, hvorledes hans Forgænger, Hr. Charles Brun, nedsatte en Kommission i Februar 1909 for at modernisere denne Stempellov. Jeg kan kun paa det varmeste tiltræde de bifaldende og rosende Ord, den højtærede Finansminister udtalte om denne Kommissions Medlemmer. Det er virkelig rigtig brillante Mænd. Men naar de ere saa udmærkede, som de ere, og hver for sig ere saa forstandige paa disse Ting, vil jeg sige, at den højtærede Finansministers Indgriben overfor disse udmærkede Mænd ikke har været saa særlig heldig. Som den højtærede Finansminister oplyste, begyndte Finansministeren allerede i Efteraaret 1909 at faa et Nys om, at det var galt fat med Finanserne. Han begyndte da at henvende sig til denne Stempelkommission med Spørgmaal, om der ikke foruden det moderniserende Arbejde paa Stempel- og Tinglæsningskatten tillige kunde komme noget frem, der kunde hjælpe Statskassen i dens Bekneb, og efter Finansministerens Udtalelser er denne Henvendelse senere gentagne Gange rettet til Kommissionen, og jeg maa antage, at han i stedse stærkere og stærkere Udtryk har gjort sin Indflydelse gældende overfor den om ikke blot at modernisere, men ogsaa at fremskaffe nye Skatter. I den Henseende er den højtærede Finansminister naaet temmelig godt frem, idet Skatterne foruden at være blevne moderniserede tillige ere blevne forhøjede med godt og vel 35 pCt. Det er et temmelig rigeligt Tag, der er taget. Det er omtrent 3 Mill. Kr. ud af Skatteborgernes Lommer i Tilfælde, hvor der ikke lægger sig nogen Skatteevne for Dagen, men hvor de blot passe deres borgerlige Næring, drive Handel og Omsætning.

Naar den højtærede Finansminister saa havde holdt sig til disse gode og udmærkede Mænd og til det Forslag, som denne Kommission havde fremsat som et enstemmigt Forslag, for saa vidt Stempeloven angaar, vilde der dog være sket en hel Del Lettelser, og der vilde være taget nogle meget berettigede Hensyn. Naar vi læse i Kommissionsbetænkningen, faa vi Indtryk af, at selv om disse Folk have taget sig det ad notam, at de skulde skaffe nye Skatter, er den gode og forstandige nænsomme Haand ikke helt slaaet fra dem, og at de endnu tænke paa deres Medmennesker. Jeg skal efter Kommissionsbetænkningens Side 2 tillade mig at nævne, hvorledes Kommissionen omtaler Testamenter. Den vil ophæve Testamentafgiftstemplet, for